

Chris Ryan

OSAMA

De Situation Room van het Witte Huis, Washington, Verenigde Staten, 1 mei 2011, 14.30 uur EST

Dus zo zien mensen er nou uit, denkt Todd Greene, als ze op het punt staan getuige te zijn van iemands dood.

De officiële fotograaf van de president van de Verenigde Staten maakt zijn derde opname in evenzovele minuten. Het is een foto van een eenvoudige, smalle ruimte met een lange mahoniehouten tafel die vol staat met laptops en plastic koffiebekertjes. Dertien mannen en twee vrouwen kijken gebiologeerd naar het scherm dat tegen een van de korte zijden van het vertrek is gemonteerd. Sommigen van de aanwezigen staan, de zorgelijke hand voor hun mond geslagen en met een gerimpeld voorhoofd. Anderen zitten: de president in de hoek, zijn witte overhemd onder de transpiratievlekken, met rechts van hem de vicepresident en links zijn belangrijkste militaire adviseur, generaal Herb Sagan. In tegenstelling tot de president, de vicepresident en de meeste anderen in het vertrek, ziet Sagan er onberispelijk uit: hij draagt een blauw luchtmachtuniform met boven de linkerborstzak rijen decoraties die Todd niet direct herkent. Hij vindt dat Sagan het gezicht heeft van iemand wiens carrière gedefinieerd zal worden door datgene wat er in het komende uur in een stadje in Pakistan zal gaan gebeuren, het stadje Abbottabad, op zo'n elfduizend kilometer bij hen vandaan.

Op het scherm zelf is een donker beeld te zien. Het is het interieur van een speciaal voor stealth-taken uitgeruste Sikorsky H-60 Black Hawk, zodanig aangepast dat zijn radarecho een stuk kleiner is geworden, terwijl er op zowel de hoofdrotor- als staartrotorkop schotelvormige covers zijn gemonteerd en het hele toestel voorzien is van een coating die infraroodstraling moet absorberen. Dit is uiterst geheime stealth-technologie, heeft Sagan iedereen in het vertrek verteld. Daardoor is het toestel in staat om onopgemerkt het Pakistaanse luchtruim binnen te dringen. Het hevig trillende beeld is afkomstig van een camera die op de helm van een van de US Navy SEAL's is gemonteerd. Voorlopig staat het geluid nog erg zacht. Afge-

zien van het doffe geronk van de helikopter die in de donkere Afghaanse hemel rondjes draait is er verder niets te horen.

De vicepresident neemt het woord. ‘Wat heeft die knaap op het scherm eigenlijk op zijn mouwband geschreven?’

Sagan werpt een blik in de richting van de politicus aan wie hij zo overduidelijk een hekel heeft. ‘Dat is zijn bloedgroep, meneer de vicepresident.’

De VP knikt, duidelijk in verlegenheid gebracht. ‘Ik begrijp het,’ mompelt hij.

Sagan onderbreekt hen. ‘Meneer de president, met alle respect, DEVGRU staat op het punt het Pakistaanse luchtruim binnen te vliegen. Ze hebben toestemming van ons nodig om door te gaan...’

De president laat zijn blik door het vertrek dwalen. Mensen kijken hem nerveus aan.

Hij ziet de documenten die op tafel liggen. Todd weet precies wat het zijn: luchtfoto’s van een compound in Abbottabad, vanaf grote hoogte genomen door een onbemand stealth-vliegtuigje. Een van die grijze spionagevliegtuigjes met zijn vleermuisachtige vleugels hangt op datzelfde moment boven dat verre plaatsje, aangestuurd vanuit een basis in de woestijn van Nevada. Naast de luchtopnames ligt een foto van een compound met een hoge muur eromheen, drie maanden geleden gemaakt door een CIA-agent. Een onscherp, grijs beeld van een man die de gewoonte heeft om binnen de muren rondom de compound elke dag een paar keer voor het huis heen en weer te lopen. Ondanks alles – hun observaties vanuit de lucht en vanaf de grond, en hun heimelijke pogingen om DNA-materiaal van de bewoners van de compound te verzamelen – is het nog steeds onmogelijk gebleken om de man te identificeren. De betrokken agenten hebben het over ‘de Stapper’, als ze het over hem hebben.

Maar de dagen van de Stapper zijn geteld.

‘U hoeft me alleen maar opdracht te geven door te gaan, meneer...’ Sagan is beleefd maar gespannen. Misschien zelfs wel een beetje geïrriteerd.

‘En het back-upteam?’ vraagt de president.

‘Drie Chinooks,’ bevestigt Sagan. ‘Vierentwintig man. Die houden zich gereed ter hoogte van de rivier de Indus, meneer de president, op tien minuten vliegen van doelwit Geronimo. En dat komt dan boven op het aanvalsteam in de Black Hawks.’

‘Houden we de compound in de gaten? Weten we zeker dat er zich geen ongebruikelijke activiteiten voordoen?’

‘Jazeker, meneer de president.’

‘En onze Britse vrienden?’

‘Die beveiligen de dokter en zijn gezin, meneer de president. Zolang we in staat zijn de dokter uit handen van de autoriteiten te houden, hebben de Pakistani geen idee wat we in Abbottabad aan het doen zijn. De Britten hebben opdracht de boel af te grendelen en zich niet in de compound te vertonen.’

Hij kijkt weer op het scherm. Via de op de helm gemonteerde camera krijgt Todd het gezicht te zien van een SEAL die zich half heeft omgedraaid en terugkijkt, alsof hij heeft meegeluisterd en nu op het bevel van de president wacht. Zijn gezicht is aan één kant in schaduw gehuld. Maanlicht dat de Black Hawk binnenvalt doet de andere kant oplichten, zodat zijn omhooggeschoven stofbril en de aan zijn helm bevestigde beugelmicrofoon te zien zijn.

De president knikt, langzaam maar onmiskenbaar.

Sagan komt onmiddellijk in actie. Hij brengt zijn revers naar zijn mond en richt zich via het op zijn uniform vastgemaakte microfoontje tot een collega.

‘Met Sagan. De president heeft toestemming gegeven. Start operatie Geronimo. Ik herhaal, start operatie Geronimo. Bevestigingscode Charlie Alfa Negen.’

Hij draait zich naar zijn opperbevelhebber om.

‘Binnen een uur weten we het, meneer de president,’ zegt hij.

Abbottabad, Pakistan, 00.30 uur

‘Ik zeg het nog één keer, brother; als hij niet onmiddellijk ophoudt met krijzen, maak ik hem koud.’

Joe Mansfield keek achterom. Vijf meter achter hem, in de schaduw, vastgebonden aan een gammele houten stoel en met verschillende lagen isolatietape over zijn mond en schouders geplakt, bevond zich een magere, doodsbanige Pakistani. Het is de eigenaar van het huisje. Totaal onbelangrijk. Alleen op het verkeerde tijdstip op de verkeerde plaats. De man trilde over zijn hele lichaam en het geluid dat aan zijn dichtgeplakte mond ontsnapte was hoog en schel. Hij verschoof wat op zijn stoel, waarbij zijn voeten op de houten vloer een schrapend geluid maakten. Tussen Joe en de gevangene in stond Ricky Singh, Joe’s beste maat. In Ricky’s ogen was pure moordzucht te lezen.

‘Rustig aan, big boy,’ zei Joe. ‘Niemand omleggen als dat niet strikt noodzakelijk is.’

Ricky was een centimeter of wat kleiner dan Joe, maar hij had aanzienlijk bredere schouders en een dito borstkas. Hij was een Indiër van de twee-

de generatie en had een accent dat je eerder met Leicester in verband zou brengen dan met Lahore. Hij was op dat moment de enige militair binnen het Regiment die zijn gezicht niet donkerder hoefde te maken om moeite-loos in het Pakistaanse straatbeeld op te kunnen gaan. Dat was in Afghanistan heel handig geweest, waar ze de afgelopen drie maanden in het gebied waar het reguliere Britse leger geen voet durfde te zetten opstandelingen onschadelijk hadden gemaakt; en het maakte hem bij uitstek geschikt voor een klus als deze. Zijn haar hing tot op zijn schouders, en net als Joe – maar dat gold voor al het SF-personeel dat in dit deel van de wereld actief was – had hij een volle baard. Ricky noemde iedereen binnen het Regiment ‘brother’, alsof hij deel uit maakte van de grootste familie ter wereld.

‘Ik heb een mes,’ mompelde hij, maar hij liep terug naar de OP, de waarnemingspost. Hun gevangene viel stil – misschien besepte hij dat de geluiden die hij maakte wel eens tot gevolg zouden kunnen hebben dat Ricky er daadwerkelijk iets aan ging doen – terwijl Joe doorging met het observeren van het terrein.

Ze hielden zich schuil op de eerste verdieping van een eenvoudige woning. Het vertrek – dat ze hadden bereikt via een gammele houten trap midden in een ruimte waarin slechts een toilet zonder stromend water was en een oude fiets stond – was ongeveer zes bij vier meter groot en stond nagenoeg leeg. Er was één raam, dat openstond. Zodra de duisternis was ingevallen, hadden Joe en Ricky drie meter vitrage die oorspronkelijk voor de onderkant van het raam had gezeten, schuin tegen het plafond gespannen. Zo kon niemand van buiten iets zien bewegen. Joe had in het midden van de vitrage een langwerpige gat gemaakt ter grootte van een brievenbus en er vervolgens een statief achter geplaatst. Op dat statief kon hij drie verschillende optieksets monteren: een heel krachtige Canon-kijker, een Spyglass-oculair waarmee je warmtebeelden kon waarnemen en een nachtzichtkijker.

De rest van het vertrek was aanzienlijk minder hightech. Het plafond, dat doorboog en vol scheuren, zag eruit alsof het elk moment kon instorten. In een hoek lag een matras met een smerig laken eroverheen, plus de twee gewaden die Joe en Ricky over hun uitrusting hadden gedragen. Er vlak naast stond een aardewerken waterpijp. Aan de wand ertegenover hing – zij het een tikkeltje scheef – een vergeeld stuk perkament vol vlekken waarop een Arabische tekst stond – waarschijnlijk een stuk uit de Koran. Eronder bevond zich een kookgedeelte met een klein fornuis. Het huis stonk en het was er warm – de bedompte geur van verval, vermengd met het kruidige aroma van wat de bewoner kortgeleden had gegeten, waarvan

de klikjes nog in een gebutst pannetje op het fornuis stonden. Er vloog één enkele vlieg zoemend rond. Alles bij elkaar was het een puinhoop. Maar een puinhoop met een voordeel, hoewel de bewoner zich daar niet bewust van was. Buiten, aan de andere kant van het raam, lag een smalle, onverharde weg. En daar weer vlak naast stond een vijf meter hoge muur die om een compound was opgetrokken.

En in die compound – althans, als de Amerikanen zich niet vergisten – woonde de aalgladde klootzak die al sinds 11 september 2001 kans had gezien uit hun handen te blijven. Tijdens de eindeloze briefings die aan deze operatie vooraf waren gegaan, hadden de CIA-mensen hem ‘Geronimo’ of ‘de Stapper’ genoemd, maar ze hadden ook wel een van zijn Arabische bijnamen gehanteerd, dat wil zeggen, als ze zich zelfverzekerd genoeg voelden en in een sarcastische stemming waren; dan hadden ze het over ‘de Leider’, ‘de Leeuw’ of ‘sjeik al-Mujahid’.

De rest van de wereld kende deze man natuurlijk alleen maar bij zijn echte naam.

Joe, Ricky en de rest van hun uit acht man bestaande eenheid waren nu eenentwintig uur in Abbottabad, maar ze hadden op hun basis in Bagram, net over de grens met Afghanistan, de plattegrond van de stad en de omgeving al een week lang aandachtig bestudeerd. Vierentwintig uur geleden had een Chinook hen over de bergen het land in gebracht, samen met een gebutst wit bestelbusje met Pakistaanse nummerplaten en een tapedeck vol sjjiitische Arabische muziek. Hun operationele inzet was geheim, zelfs voor de reguliere leden van het Regiment. Joe, Ricky en de anderen maakten deel uit van een kleine, specialistische eenheid die organisatorisch tot het recentelijk gevormde E Squadron behoorde – het best opgeleide onderdeel van de SAS, waarvan de leden voordat ze mochten toetreden uitgebreid werden gescreend. En zelfs bij het E Squadron kon men op het gebied van onopvallend waarnemen van deze acht man nog heel wat leren.

De Amerikaanse helikopterbemanning die eveneens tot de special forces behoorde had hen om 01.00 uur in Pakistan aan de grond gezet maar had geen idee wat de acht Britten gingen doen. Behalve wanneer er iets helemaal fout ging, zou niemand weten dat ze hier zaten. Er werd niets gezegd. Er werd niet uitbundig op elkaars schouders geslagen. En dat vonden ze prima. Wilden de Amerikanen deze klus klaren, dan hadden ze mensen op de grond nodig, en dat moesten de besten zijn die er te vinden waren, ook al waren de Amerikanen duidelijk van plan om hen na de operatie onmiddellijk weer terug in de vergetelheid te storten. Uiteraard besepte Joe dat er veel meer aan vastzat. Dat was altijd al zo geweest. Als ze werden gecom-

promitteerd en de operatie liep fout nog voor hij goed en wel begonnen was, zou dat als een kapitale Britse blunder worden gepresenteerd, en niet als een stomiteit van de Amerikanen.

Ricky had het busje dwars door Pakistan naar Abbottabad gereden, vermomd als Pakistaanse boer, compleet met een naar vee stinkend, van grove stof gemaakte kleding. De rest van de groep had zich achterin verstopt, aan het oog onttrokken door een dubbele wand die door de jongens van de REME was aangebracht voor het geval ze onderweg mochten worden aangehouden en de auto zou worden onderzocht. Maar dat gebeurde niet. Om 03.00 uur hadden ze de noord/zuid lopende weg naar Mankera bereikt, de N35, en was hun auto een van de vele voertuigen geweest die het verrassend drukke stadje binnenreden.

Toen het busje tot stilstand was gekomen, hadden ze geen woord met elkaar hoeven wisselen. Ricky had drie keer tegen de wand van de laadruimte geklopt om aan te geven dat ze hun bestemming hadden bereikt. De auto stond in een duistere, uit ruwe betonblokken opgetrokken garage naast een trekker die onder de kippenstront zat. Korte tijd later hadden ze met twee man tegelijk en met onregelmatige tussenpozen het gebouw verlaten om zich van daaruit naar de afgesproken posities te begeven.

Het eerste tweetal dat op weg ging, waarbij ze hun wapens onder hun kleren verborgen hielden, waren Raz en JJ geweest. JJ was op Ricky na Joe's beste maatje bij het Regiment – een vrij kleine, taaie, sarcastische, in Glasgow geboren militair in wiens huis, in de buurt van Berwick-upon-Tweed, Joe de afgelopen vijf jaar met zijn gezin vakantie had mogen houden. JJ en Raz hadden de korte strootjes getrokken, maar dat was aan hun kalme manier van doen niet te merken. Ze hadden al een kleine vierentwintig uur aan de overkant van het veld gelegen dat aan de compound grensde, waar ze zich langs de kant van een irrigatiekanaaltje hadden ingegraven en zich vervolgens onder modder, uitwerpselen en bladeren onzichtbaar hadden gemaakt. Ze observeerden en wachtten tot er iets zou gaan gebeuren, maar waren niet te zien geweest, zelfs niet voor mensen uit de buurt die hun stinkende schuilplaats op enkele meters afstand passeerden. Stevie en Rhys waren vervolgens aan de beurt geweest, en zij hadden zich verscholen in een leegstaand bijgebouw langs het westelijke uiteinde van de smalle weg die langs de compound liep. Daarna waren Joe en Ricky vertrokken. Ze hadden hun gastheer tegen wil en dank wakker moeten maken met een stevige tik van een M4, om de man vervolgens met isolatietape te bewerken. Dat betekende dat Diz en Jacko overbleven om op 'de dokter' en zijn gezin te passen.

Volgens Joe was deze arts de zwakke schakel in de keten. Joe had de foto van de man aandachtig bestudeerd en zijn beeltenis stond dan ook in zijn geheugen geprent: een magere man met een geitensikje, een geprononceerde adamsappel en een stalen brilletje met ronde glazen. De dokter woonde al een hele tijd in Abbottabad en had de afgelopen maanden een groot deel van de bevolking gratis ingeënt. Maar die injecties waren slechts een dekmantel geweest. Elke keer dat de arts iemand een vaccinatie had toegediend, had hij de patiënt tegelijkertijd een speekselmonster – wangslim – afgenomen. Dat was routine, had hij gezegd – maar hij had er niet bij verteld dat deze honderden speekselmonsters uiteindelijk in een laboratorium in de Verenigde Staten zouden belanden, waar het DNA dat erop werd aangetroffen, zou worden geanalyseerd. Er was niemand die echt verwachtte dat Geronimo zelf van het inentingsaanbod gebruik zou maken, maar mocht hij in het gezelschap van familieleden zijn, dan bestond wellicht de kans dat iets van hun DNA via een van die monsters toch bij de CIA terecht zou komen en konden hun vermoedens eventueel worden bevestigd.

Maar het bewijs was nooit geleverd. Dat zou kunnen betekenen dat de bewoners van de compount gewoon te slim waren en de truc van de CIA hadden voorzien. Maar het was natuurlijk ook nog mogelijk dat de dokter heel iemand anders was dan degene voor wie hij zich uitgaf, en de kans daarop was het afgelopen uur een stuk groter geworden. Jacko's stem had door de radio behoorlijk gespannen geklonken.

‘Ik ben momenteel bij zijn vrouw. Ze verwachtte hem om 11.00 uur terug, maar hij is nog steeds niet komen opdagen.’

‘Weet je zeker dat ze niet weet waar hij is?’

‘Ja.’ Natuurlijk wist Jacko dat zeker. Hij had ongetwijfeld al zijn overredingskracht in de strijd geworpen om daarachter te komen.

Hun instructies waren maar al te duidelijk. Als de operatie van die nacht zou slagen – en ook als dat niet het geval was – moesten ze de dokter en zijn gezin evacueren. Maar als er ook maar enig vermoeden bestond dat hij de bewoners van de compound wilde waarschuwen, mocht er geen enkel risico genomen worden en moest de man ter plekke worden geëlimineerd.

Evacueren of executeren. Maar beide was verdomde moeilijk als je niet wist waar de man zat.

Stilte. Joe keek op zijn horloge: 00.37 uur. Ricky stond drie meter links van hem. Zijn M4-aanvalsgeweer hing voor zijn borst en Joe was er bijna van overtuigd dat hij de linkerhand van zijn maat zag trillen.

Nee, dat klopte niet.

‘We hadden het nou zo langzamerhand wel moeten horen,’ zei Ricky.

Joe richtte zijn aandacht op de kijkers. Het zweet liep over zijn rug terwijl zijn mond kurkdroog was. Hij tuurde naar de vijf meter hoge muur die tien meter verderop de compound omringde. Voor de muur liep een smalle ongeplaveide maar door de zon hard geworden weg. Het complex had maar één ingang: een zware dubbele metalen deur die zich op zo'n vijftwintig meter zuidwestelijk van Joe's positie bevond. Hij kon zo iedereen zien die er naar binnen wilde, of ze nou uit westelijke of oostelijke richting kwamen.

Maar tot nu toe had zich nog niemand vertoond.

En er was ook nog geen bericht van de basis gekomen dat de operatie was begonnen. Misschien ging hij wel niet door. Het zou niet de eerste keer zijn dat ze...

In zijn oortje klonk gekraak. Hij merkte dat hij zijn adem inhield.

Niets. Een paar seconden lang dacht hij dat het statisch geruis was. Maar toen hoorde hij een stem.

'Sierra Foxtrot Vijf, hier Zero. Operatie Geronimo gaat door. Herhaal, operatie Geronimo gaat door.'

Joe en Rick wisselden een blik met elkaar en het volgende moment drukte Joe twee keer snel achter elkaar op de knop van de verbindingssset die op zijn gevechtsvest was bevestigd, op die manier woordeloos duidelijk makend dat hij de boodschap had ontvangen.

Ze wisten wat dat betekende.

De nachtelijke stilte stond op het punt verbroken te worden.

Oorlog tegen het terrorisme?

Zeker weten.

14.33 uur EST

'We zijn het Pakistaanse luchtruim binnengedrongen, meneer de president. Geschatte tijd van aankomst bij het doelwit over zevenentwintig minuten.'

De president kijkt naar de overkant van de tafel. Een ogenblik lang denkt Todd dat hij naar hem kijkt, maar dan beseft hij dat de president zijn aandacht op de kleine man met de brede kaken in het elegante bruine kostuum schuin achter Todd heeft gericht. Hij heeft blond haar, met een nette scheiding links en draagt een bril met een hoornen montuur. Hoewel de meeste mannen in het vertrek hun stropdas wat losser hebben gemaakt of helemaal hebben afgedaan, draagt deze man een keurig gestrikt vlinderdasje. Todd weet dat de man Mason Delaney heet, maar kent zijn exacte functie niet en weet niet eens zeker of hij er wel een heeft. Maar hij zit wel ergens hoog in de gecompliceerde CIA-hiërarchie en hij is achter de fotograaf gaan

zitten omdat hij liever niet op officiële foto's komt te staan. Sinds Todd deze functie bekleedt heeft hij gemerkt dat er in het Witte Huis mannen en vrouwen rondlopen die het niet zo op fotografen hebben, hoewel Todd, gezien de manier waarop Delaney hem een tijdje geleden eens had aangekeken, steeds meer geneigd is de geruchten te geloven als zou deze man de voorkeur geven aan het gezelschap van aantrekkelijke jongemannen.

Voor het eerst sinds ze met z'n allen dit vertrek zijn binnengegaan, slaagt de president erin een flauw glimlachje te produceren.

'Heb je er vertrouwen in, Mason?' vraagt hij.

'Ik heb zo'n zevenentachtig procent vertrouwen in een goede afloop, meneer de president.' De stem van Delaney is vrij hoog en nasaal. Bijna een meisjesstem. Todd ziet Sagans gezicht betrekken. Deze militair heeft duidelijk geen behoefte aan zo'n verwijfd mannetje, en als Delaney Sagans geaatsuitdrukking ziet, spert hij zijn ogen provocerend wijd open. 'Hoe groot schat jij de kans in dat het goed afloopt, Herb?'

Sagans irritatie neemt zichtbaar toe. Maar deze operatie is nu eenmaal Mason Delaneys troetelkindje, en iedereen in het vertrek is zich daar terdege van bewust. Hij haalt diep adem en wekt de indruk zichzelf weer in de hand te hebben.

'Geschatte tijd van aankomst bij het doelwit over zesentwintig minuten, meneer de president. Zesentwintig minuten en aftellend.'

Abbottabad, 00.53 uur

Joe hield de dubbele stalen deuren die de enige toegang tot de compound vormden onophoudelijk in de gaten. De afstand was zo'n vijftwintig meter, in zuidwestelijke richting, aan de overkant van de smalle weg.

'Is er al iets te zien?' Ricky klonk even gespannen als Joe zich voelde.

'Geen donder,' mompelde hij. Door het korrelige groene oculair van zijn nachtkijker had hij af en toe de oplichtende ogen van een wilde hond gezien of de heldere navigatielichten van een passagiersvliegtuig dat hoog boven hen vloog. Maar in gedachten zag hij de vliegende-vleugelvorm van de RQ-170 voor zich, het onbemande stealth-vliegtuigje dat daar ook moest rondcirkelen, met zijn camera rechtstreeks op de 3500 vierkante meter van de compound gericht. Een indrukwekkend stuk uitrusting, zeker weten, maar het kon nooit de plaats innemen van manschappen aan de grond; die waren voorbereid op het plotseling verschijnen van een uitkijk met een bezorgde uitdrukking op het gezicht of konden de frons van een bewaker zien die in verhoogde staat van paraatheid leek te verkeren. Maar van beiden was nog geen spoor te bekennen. Joe was ervan overtuigd dat het complex